3. Kommissionens beføjelser i henhold til EKSF-traktaten begrænses af de udtrykkelige bestemmelser, der er indeholdt i traktatens tredje afsnit. Disse beføjelser bliver brugt på en måde, der er i strid med deres legale formål, dersom Kommissionen udelukkende eller dog i det mindste overvejende anvender dem med det formål at omgå en fremgangsmåde, der særligt er fastsat ved traktaten for at imødegå de problemer, som Kommissionen skal løse.

4. Eftersom det kvotasystem, der blev indført ved grundbeslutningerne nr. 2794/80, 1831/81 og 1696/82, hviler på anvendelsen af ensartede reduktionssatser for samtlige virksomheder på samtlige produktgrupper, der er omfattet af systemet — medmindre den pågældende virksomheds individuelle situation begrunder en afvigelse herfra — kan Kommissionen kun træffe afgørelse om en generel forhøjelse af kvotaerne for en hel gruppe af virksomheder på grundlag af deres struktur, i henhold til den fremgangsmåde, der er foreskrevet ved traktatens artikel 58, dvs. efter at have hørt Det rådgivende Udvalg og opnået Rådets samtykke.

I de forenede sager 140, 146, 221 og 226/82,

140 og 221/82, WALZSTAHL-VEREINIGUNG, Düsseldorf, ved virksomhedens administrerende direktør G. Remy, ved advokaterne Deringer, Tessin, Herrmann og Sedemund, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat J. Loesch, 2, rue Goethe,

og

146 og 226/82, THYSSEN AKTIENGESELLSCHAFT, Duisburg, ved direktørerne Spethmann, Bartels, Dehmer, Doese, Helmut Ewers, Glatzel, Hiltrop, Kriwet, Heinz-Gerd Stein og Zimmermann, ved advokaterne Deringer, Tessin, Herrmann og Sedemund, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat J. Loesch, 2, rue Goethe,

sagsøgere,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Kommissionens juridiske konsulenter H. Matthies og R. Wägenbaur, bistået af professor E. Grabitz, Freie Universität Berlin, og med valgt adresse i Luxembourg hos O. Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af

— Kommissionens generelle beslutninger nr. 533/82 af 3. marts 1982 (EFT L 65, s. 6) og nr. 1698/82 af 30. juni 1982 (EFT L 191, s. 43) og af

— Kommissionens meddelelser til sagsøgeren Thyssen Aktiengesellschaft om referenceproduktionen og produktionskvotaerne for andet og tredje kvartal 1982, samt meddelelserne vedrørende reduktionssatserne for armeringsstål,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten J. Mertens de Wilmars, afdelingsformændene T. Koopmans, K. Bahlmann og Y. Galmot, dommerne P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, G. Bosco, O. Due, U. Everling og C. Kakouris,

generaladvokat: P. VerLoren van Themaat
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

afsagt følgende

DOM

INDHOLDSFORTEGNELSE

Sagsfremstilling

I — Den retlige baggrund 955
1. Den generelle beslutning nr. 2794/80/EKSF 955
2. Den generelle beslutning nr. 1831/81/EKSF 955
3. Den generelle beslutning nr. 533/82/EKSF 956
4. Den generelle beslutning nr. 1696/82/EKSF 957
5. Den generelle beslutning nr. 1698/82/EKSF 958
6. Den generelle beslutning nr. 2751/82/EKSF 959
7. Reduktionssatserne 959

II — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger 960

III — Paternes påstande 960

IV — Parternes anbringender og argumenter 961

A. Indledning 961

1. Sagsøgerne 961
2. Kommissionen 962

B. Formaliteten 963

1. Kommissionen 963
2. Walzstahl-Vereinigung 964
3. Thyssen AG 964

C. Realiteten 964

a) Indgrebet i konkurrencen 964
1. Sagsøgerne 964
2. Kommissionen 965

b) Bemyndigelsesgrundlaget 965
1. Sagsøgerne 965
2. Kommissionen 968

c) Den påståede tilsidesættelse af grundlæggende formål bag traktaten 970
1. Sagsøgerne 970
2. Kommissionen 970

d) Den påståede tilsidesættelse af forbudet mod forskelsbehandling 971
1. Sagsøgerne 971
2. Thyssen AG 971
3. Kommissionen 972

e) Anbringendet om, at Kommissionen har benyttet retsstridige midler til at opnå sit mål 973
1. Sagsøgerne 973
2. Kommissionen 973

V — Spørgsmål til Kommissionen 974

VI — Mundtlig forhandling 976

Præmisser

Præmisser 976

Formaliteten 982

Realiteten 984

Sagens omkostninger 986

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Den retlige baggrund

1. Ud fra den betragtning, at stålmarkedet befandt sig i en åbenbar krise, jfr. EKSF-traktatens artikel 58, gennemførte Kommissionen for første gang ved den generelle beslutning nr. 2794/80 af 31. oktober 1980 (EFT L 291, s. 1) et kvotasystem for stålproduktionen for virksomhederne i Fællesskabets jern- og stålindustri. Beslutningen trådte i kraft den 31. oktober 1980 og var gældende til den 30. juni 1981.

Artiklerne 2-4 i beslutningen bestemte, at Kommissionen for hver enkelt af de omfattede virksomheder fastsætter kvartalsvise produktionskvotaer for råstål og for hver af de fire grupper, som de valsede produkter var underinddelt i; beregningen af kvotaerne hvilede på den kvartalsvise referenceproduktion for hver virksomhed. Alle lette profiler (valstråd i ringe, armeringsstål og andre handelsstål) udgjorde gruppe IV og var omfattet af kvotasystemet.

Kvotasystemet hvilede på grundsætningen om over for alle virksomheder at anvende ensartede reduktionssatser på den faktiske produktion i referenceperioden.

På grund af princippets stivhed er der dog fastsat visse undtagelser.

Således kan Kommissionen i medfør af artikel 4, nr. 3-5, i beslutning nr. 2794/80 forhøje referenceproduktionen for virksomheder, der er blevet ringere stillet, fordi de har gennemført foranstaltninger, der er i overensstemmelse med Fællesskabets stålpolitik, som f.eks. deltagelse i de leveringsprogrammer, som var udarbejdet af Kommissionen, og modernisering eller omstrukturering gennem investeringer, hvorom Kommissionen ikke har afgivet negativ udtalelse.

Endvidere kan Kommissionen i medfør af beslutningens artikel 14 tilpasse dennes bestemmelser til de særlige forhold, dersom de produktions- og leveringsrestriktioner, der pålægges ved denne beslutning, og de dertil hørende gennemførelsesforanstaltninger medfører »usædvanlige vanskeligheder« for en virksomhed.

2. Denne ordning lod Kommissionen afløse af den generelle beslutning nr. 1831/81 (EFT L 180, s. 1) af 24. juni 1981, hvorved Kommissionen forlængede kvotasystemet med visse ændringer for perioden 1. juli 1981-30. juni 1982.

I denne beslutning underinddeles de lette profiler i tre grupper:

— gruppe IV: valstråd
— gruppe V: armeringsstål
— gruppe VI: handelsstål.

I begyndelsen af nævnte periode undtog Kommissionen grupperne IV-VI fra kvotasystemet; ved den generelle beslutning nr. 1832/81 af 3. juli 1981 (EFT L 184, s. 1), der trådte i kraft den 4. juli 1981, blev armeringsstål (gruppe V) og andet handelsstål (gruppe VI) imidlertid inddraget under det nye system.

Ligesom det var fastsat i den generelle beslutning nr. 2794/80, blev det usmidige

system med faste reduktionssatser mildnet gennem forskellige undtagelser ved beslutning nr. 1831/81.

Således er der ved artikel 13 i den generelle beslutning nr. 1831/81 som affattet ved den generelle beslutning nr. 1832/81 fastsat en fiktiv forhøjelse af referenceproduktionen for bestemte virksomheder, der i tilslutning til omstruktureringsforanstaltninger gennem bestemte investeringer har idriftsat nye anlæg.

I medfør af artikel 14 i den generelle beslutning nr. 1831/81 som affattet ved den generelle beslutning nr. 1832/81 sker der efter ansøgning en rimelig tilpasning af virksomhedernes referenceproduktioner, dersom kvotasystemet skaber usædvanlige vanskeligheder for dem på grund af størrelsen af de pålagte reduktionssatser på betingelse af, at:

»— den samlede referenceproduktion for gruppe Ia til Id [en række varmvalsede bredbåndsprodukter og varmtvalsede bånd valset på specialvalseværker] er på under 1 Mt/år, og at der på mindst 75 % af produktionen anvendes en reduktionssats på over 20 %, eller

— den samlede referenceproduktion for gruppe V og VI er på under 60 000 tons, og reduktionssatsen overstiger 20 %.«

Endvidere bestemmer artikel 16, stk. 1, i den generelle beslutning nr. 1831/81:

»Dersom der sker dybtgående ændringer på jern- og stålmarkedet, eller dersom anvendelsen af denne beslutning støder på uforudsete vanskeligheder, foretager Kommissionen ved en generel beslutning de nødvendige tilpasninger.«

3. Ved den generelle beslutning nr. 533/82 af 3. marts 1982 om tredje ændring af beslutning nr. 1831/81/EKSF om indførelse af en overvågningsordning og et nyt system for produktionskvotaer for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 65, s. 6) fastsatte Kommissionen en yderligere undtagelse fra de ensartede reduktionssatser, som den havde fastsat ved sin generelle beslutning nr. 532/82 af 3. marts 1982 (EFT L 65, s. 5) for andet kvartal 1982. Denne bestemmelse har følgende ordlyd:

»For de producenter, hvis samlede produktion [som omfattet af produktionskvotaerne] af de produkter, som er nævnt i artikel 1 i beslutning nr. 1831/81/EKSF, ikke i 1981 har oversteget 700 000 tons, og hvis produktion af produkter i gruppe IV, V og VI udgør mindst 90 % af deres samlede produktion, nedsættes de ... i beslutning nr. 532/82/EKSF fastsatte reduktionssatser for gruppe V ved udarbejdelsen af produktionskvotaer og den del af produktionskvotaerne, som kan leveres til det fælles marked, for andet kvartal af 1982, med 5 procentpoint, dersom produktionen af produkter i gruppe V udgør mindst 30 % af den samlede produktion af produkter i gruppe IV, V og VI i 1981.«

I betragtningerne til beslutning nr. 533/82 begrundes ordningen på følgende måde:

»...

2. for så vidt angår armeringsstål, som hører til produkterne i gruppe V i det nye system for produktionskvotaer, har den ringe efterspørgsel, som er blevet yderligere forværret i løbet af

de to sidste kvartaler på grund af den fortsatte konjunkturmæssige tilbagegang inden for byggesektoren, sammen med de store lagre gjort det nødvendigt at tillade meget høje reduktionssatser. Dette fald i efterspørgselen har i løbet af de sidste uger afspejlet sig på markedet ved et prisfald, som i visse områder af Fællesskabet har bragt priserne klart under niveauet i Kommissionens retningslinjer; i et noget mindre omfang berører dette fald i efterspørgselen ligeledes produkter i gruppe IV (valstråd) og VI (handelsstål), som sælges til de samme sektorer, og som ofte produceres af de samme virksomheder;

3. i Fællesskabet findes således en række mindre og mellemstore virksomheder, som næsten udelukkende producerer produkter i gruppe IV, V og VI og i væsentlig omfang armeringsstål; de afviger klart dels fra virksomheder, som derudover producerer andre produktkategorier, og som derfor kan udnytte den bedre markedssituation for disse andre produkter, og dels fra virksomheder, som udelukkende producerer andre produktkategorier;

4. ved beslutning nr. 1831/81/EKSF erkendte Kommissionen, at systemet med kvotaer ville kunne skabe særlige vanskeligheder for visse virksomheder 'såvel på grund af deres anlægs ringe størrelse som på grund af ensidig afhængighed af et eller kun få produkter', og den indføjede derfor artikel 14 i ovennævnte beslutning for at kunne tilpasse referenceproduktionerne for disse virksomheder, dersom reduktionssatserne overskrider en vis tærskel.

Da der er tale om meget store reduktionssatser for armeringsstål for andet kvartal af 1982, er det klart, at kvotasystemet vil skabe særlige vanskeligheder for de i punkt 3 nævnte virksomheder. Det er således nu nødvendigt at tildele virksomheder mindre snærende kvotaer;

5. i betragtning af det store antal af de i punkt 3 omhandlede virksomheder vil det være hensigtsmæssigt at fastsætte, at for disse virksomheders vedkommende finder en nedsættelse af produktionssatsen for fastsættelse af kvotaer sted ved en generel beslutning.

6. forværringen af konjunkturerne i byggesektoren og svækkelsen af efterspørgselen efter og prisen på armeringsstål udgør en dybtgående ændring på jern- og stålmarkedet, jfr. artikel 16, stk. 1, i beslutning nr. 1831/81/EKSF.«

4. Da det kvotasystem, der var indført ved den generelle beslutning nr. 1831/81, udløb, udstedte Kommissionen den generelle beslutning nr. 1696/82 af 30. juni 1982 (EFT L 191, s. 1), hvorved den for et tredje tidsrum forlængede dette system med nogle tilpasninger og tilføjelser for tiden fra den 1. juli 1982 til den 30. juni 1983.

Ved denne ordning blev alle tre grupper af lette profiler, altså grupperne IV-VI, omfattet af kvotasystemet.

Beslutning nr. 1696/82 fastholdt systemet med undtagelser fra de ensartede reduktionssatser.

Således fastsætter artikel 15 en tilpasning af referenceproduktionen for virksomheder, der har gennemført omstruktureringsforanstaltninger.

Ifølge artikel 14 foretages der efter ansøgning en rimelig tilpasning af referenceproduktionerne og/eller referencemængderne, dersom kvotasystemet på grund af størrelsen af de fastsatte reduktionssater skaber usædvanlige vanskeligheder for den pågældende virksomhed. En sådan tilpasning sker på betingelse af, at:

»— den samlede referenceproduktion for gruppe Ia-Id er på under 1 000 000 tons pr. år, og at der på mindst 75 % af produktionen anvendes reduktionssatser for en eller flere af disse grupper på over 20 %, eller

— den samlede referenceproduktion for gruppe IV, V og VI er på under 100 000 tons pr. år og reduktionssatserne for en eller flere af disse grupper overstiger 20 %.«

Endelig svarer den i artikel 18, stk. 1, indeholdte undtagelsesordning efter sin ordlyd til artikel 16, stk. 1, i beslutning nr. 1831/81.

5. Ved den generelle beslutning nr. 1698/82 af 30. juni 1982 om tilpasning af reduktionssatserne for gruppe V for tredje kvartal 1982, for så vidt angår visse virksomheder (EFT L 191, s. 43), indførte Kommissionen yderligere en undtagelse i de ensartede reduktionssatser, der var blevet fastsat ved den generelle beslutning nr. 1697/82 af 30. juni 1982 (EFT L 191, s. 42) for dette kvartal. Den i beslutning nr. 1698/82 indeholdte undtagelsesordning svarer efter sin ordlyd til den ordning, der var truffet ved beslutning nr. 533/82. Det blev dog yderligere bestemt, at virksomheder, der for dette kvartal i medfør af artikel 14 i beslutning nr. 1696/82 har opnået en tilpasning, ikke har krav på den nedsættelse, der er fastsat i artikel 1, stk. 1, i beslutning nr. 1698/82.

Som begrundelse for beslutning nr. 1698/82 har Kommissionen anført de samme betragtninger som dem, der begrunder beslutning nr. 533/82. Efter at have fastslået, at situationen for armeringsstål yderligere er blevet forværret, anfører Kommissionen:

»...

2. ...

De vedvarende lavkonjunkturer og den kraftige nedgang i efterspørgslen har resulteret i, at priserne på ny er faldet, og at der fortsat findes store lagre hos jernhandlere og forbrugere. Som følge heraf var det nødvendigt at fastsætte højere reduktionssatser for tredje kvartal af 1982 end for andet kvartal.

3. Allerede for andet kvartal af 1982 måtte Kommissionen erkende, at de høje reduktionssatser ville skabe særlige vanskeligheder for visse små og mellemstore virksomheder, som næsten udelukkende producerer produkter i gruppe VI, V og VI og i væsentligt omfang armeringsstål. Derfor nedsatte Kommissionen i sin beslutning nr. 533/82/EKSF af 3. marts 1982 reduktionssatserne for disse virksomheder med fem procentpoints, eftersom de pågældende virksomheder ikke alle opfyldte kriterierne for anvendelse af artikel 14 i beslutning nr. 1831/81/EKSF, som ændret ved beslutning nr. 1832/81/EKSF.

4. I den nuværende, ovenfor beskrevne situation er det, for så vidt angår disse virksomheder, nødvendigt at foretage

en ny tilpasning af reduktionssatserne for tredje kvartal af 1982, selv om der tages hensyn til en vis yderligere sæsonbetinget nedgang i aktiviteten i dette kvartal. I henhold til princippet om fællesskabssolidaritet må disse virksomheder ganske vist medvirke til en nedskæring af produktionen, men dette krav bør begrænses i det omfang, det er nødvendigt for at undgå en varig forværring af disse virksomheders situation.

...

5. Den forværrede markedssituation for armeringsstål og det heraf følgende behov for særlig høje reduktionssatser for dette produkt har bevirket en gennemgribende ændring af dette marked og skabt vanskeligheder for anvendelsen af kvotasystemet, som ikke fuldt ud blev forudset i artikel 14 i beslutning nr. 1696/82/EKSF. I medfør af artikel 18, stk. 1, i denne beslutning bør der derfor for tredje kvartal af 1982 foretages en tilpasning af denne beslutning.«

6. Selv om reduktionssatserne for armeringsstål for fjerde kvartal 1982 blev fastholdt uændret, forlængede Kommissionen ikke de undtagelsesordninger, der var truffet ved beslutnigerne nr. 533 og 1698/82. I betragtningerne til beslutning nr. 2751/82 af 6. oktober 1982 om ændring af beslutning nr. 1696/82/EKSF om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvotaer for visse produkter for virksomhederne i for jern- og stålindustrien (EFT L 291, s. 8) fastslår Kommissionen, at det på markedet for armeringsstål er kommet til en vis prisforhøjelse, og at reduktionssatserne for gruppen flade varer måtte forhøjes betragteligt.

7. Reduktionssatserne for stålprodukter havde i tiden fra den 1. juli 1981 til den 31. december 1982 udviklet sig på følgende måde:

Gruppe	III/81		IV/81		I/82		II/82		III/82		IV/82	
	P	I	P	I	P	I	P	I	P	I	P	I
I a	27	31	18	20	26	20	22	11	37	33	37	33
I b	28	36	30	25	34	23	27	14	38	33	38	33
I c	17	23	10	17	3	5	+ 9	+ 13	13	15	13	15
I d	0	0	+ 22	+ 18	+ 23	+ 26	+ 40	+ 45	+ 31	+ 35	+ 31	+ 35
IV	—	—	—	—	—	—	—	—	40	40	30	30
V	30	35	24	27	26	29	38	41	47	50	47	50
VI	30	35	20	24	24	26	28	30	38	40	38	40

P = Totalproduktion.
I = Produktion, der kan leveres på det fælles marked

II — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

De i nærværende sager omhandlede virksomheder, der blev begunstiget ved beslutningerne nr. 533 og 1698/82, og som i det følgende betegnes som »monoproducenter«, er virksomheder, der næsten udelukkende fremstiller armeringsstål, valstråd og andre handelsstål. De fremstiller disse produkter af skrot, der i elektroovne umiddelbart forarbejdes til flydende stål. Forarbejdningsprocessen hviler på en moderne, relativt simpel teknologi, der ganske vist ikke gør det muligt at fremstille alle øvrige former for stålprodukter.

De nævnte beslutninger gælder ikke for »integrerede« virksomheder som de virksomheder, der er sammensluttet i Walzstahl-Vereinigung, Düsseldorf, der er sagsøger i sagerne 140 og 221/82.

Disse virksomheder adskiller sig fra monoproducenterne gennem et bredt udbud af produkter. Andelen af armeringsstål udgør i almindelighed ikke mere end 5 % af disse virksomheders produktion. Det råstål, der er nødvendigt til fremstilling af armeringsstål, udvinder virksomhederne i reglen af malm, som de smelter i højovne. Fremgangsmåden hviler på en højt udviklet teknologi, der på grundlag af det anvendte råstofs kvalitet gør det muligt også at fremstille produkter af høj kvalitet.

For enkelte virksomheders vedkommende, såsom Thyssen AG, Duisburg, der er sagsøger i sagerne 146 og 226/82, og hvor forarbejdningsprocessen på grundlag af malm entydigt dominerer, råder man dog over de samme anlæg som monoproducenterne til fremstilling af armeringsstål.

Walzstahl-Vereinigung har i medfør af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, anlagt to sager med påstand om annullation af Kommissionens beslutninger nr. 533 og 1698/82, der er blevet registreret på Domstolens justitskontor den 30. april og den 23. august 1982.

Ligeledes i medfør af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, har Thyssen AG anlagt to sager med påstand om annullation af meddelelserne af 30. marts og 20. juli 1982, hvorved Kommissionen har fastsat referenceproduktionerne og produktionskvotaerne for sagsøgeren for andet og trejde kvartal 1982, for så vidt som meddelelserne angår reduktionssatserne for armeringsstål. Stævningerne er registreret på Domstolens justitskontor den 11. maj og den 31. august 1982.

Ved kendelse af 23. marts 1983 har Domstolen forenet de fire sager med henblik på den mundtlige forhandling og domafsigelsen.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen anmodet Kommissionen om at fremlægge en række oplysninger; de oplysninger, der blev meddelt Domstolen af Kommissionen ved skrivelse af 26. april 1982, er angivet nedenfor i afsnit V.

III — Parternes påstande

Sagsøgeren i sagerne 140 og 221/82, *Walzstahl-Vereinigung*, har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens beslutninger nr. 533/82/EKSF af 3. marts 1982 og nr. 1698/82/EKSF af 30. juni 1982 annulleres.

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sagsøgeren i sagerne 146 og 226/82, *Thyssen AG*, har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens meddelelser til virksomheden af 30. marts og 20. juli 1982 om referenceproduktionen og produktionskvotaerne for andet og tredje kvartal 1982, der tilgik virksomheden den 5. april og den 26. juli 1982, annulleres i det omfang, hvor de angår reduktionssatserne for gruppe V.

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

IV — Parternes anbringender og argumenter

A — Indledning

1. *Sagsøgerne* har henvist til, at omkring 50 % af produktionen af armeringsstål i Det europæiske Fællesskab stammer fra Italien, endog udelukkende fra egnen Brescia i Norditalien. Disse producenters stålværker er for den største del »ministålværker«, hvor skrot umiddelbart forarbejdes i elektroovne til flydende stål på grundlag af ringe investeringer. Gennem den ensidige udformning af deres produktionsanlæg har disse producenter på grundlag af deres frie driftsøkonomiske valg bevidst begrænset sig til produktionen af en enkelt produktgruppe, nemlig armeringsstål. Herved har de for kun at løbe en ringe investeringsrisiko taget en høj markedsrisiko med i købet.

Også i andre medlemsstater bliver armeringsstål i vid udstrækning — ikke kun i små og mellemstore virksomheder — fremstillet i ministålværker med en produktionskapacitet på indtil 50 000 tons pr. måned. Selv om mange af disse stålværker — herunder sagsøgernes — har en lignende driftsstruktur som stålværkerne i Norditalien adskiller de sig dog fra disse derved, at de gennem en større investeringsudgift har skabt de tekniske forudsætninger for produktionen af andre valsede stålprodukter end armeringsstål på samme anlæg. Gennem sådanne moderniserings- og omstruktureringsforanstaltninger tog disse virksomheder bevidst en højere investeringsrisiko med i købet for at nedsætte markedsrisikoen.

Følgelig kunne de monostrukturerede virksomheder, herunder især de som »Bresciani« betegnede producenter, ikke gennem en omstilling af produktionen til andre, mere efterspurgte produkter udligne tilbagegangen i efterspørgslen efter armeringsstål. Derfor forøgede disse virksomheder stadig deres markedsandel af armeringsstål trods faldende efterspørgsel, hvilket har ført til væsentlige markedsforstyrrelser.

Efter sagsøgernes opfattelse har indførelsen af kvotasystemet i efteråret 1980 ikke grundlæggende ændret markedsstrukturen inden for armeringsstålsektoren; dette var i overensstemmelse med formålet og hensigten med EKSF-traktatens artikel 58, nemlig den ensartede nedsættelse af udbudet for at stabilisere priserne ved tilbagegang i efterspørgslen. Grundsætningen om, at kvotasystemets byrder skal fordeles ligeligt på alle virksomheder, er først blevet fraveget ved beslutning nr. 533/82. Denne undtagelsesordning er uden indholdsmæssige ændringer blevet opretholdt ved den efterfølgende beslutning nr. 1698/82.

2. *Kommissionen* har anført, at den dramatiske tilbagegang i efterspørgslen efter armeringsstål siden sommeren 1981 afspejlede sig i reduktionssatserne for dette produkt, der kontinuerligt måtte forhøjes.

Den betragteligte forhøjelse af reduktionssatserne i andet kvartal 1982 var nødvendig, fordi efterspørgslen efter armeringsstål som følge af det fortsatte fald i aktiviteten inden for byggesektoren gik stærkere tilbage end forudset. Da denne udvikling fortsatte, var det uundgåeligt på ny at forhøje reduktionssatserne kraftigt for tredje kvartal.

Denne markedsudvikling medførte et voldsomt prisfald inden for armeringsstålsektoren. Fra begyndelsen til slutningen af første kvartal 1982 er prisen faldet med 80-100 DM/t.

Denne udvikling har ramt de virksomheder, der fremstiller armeringsstål, på forskelligt måde. Ifølge Kommissionen lå prisen for armeringsstål ved slutningen af 1981/begyndelsen af 1982 på et niveau, der under hensyn til de dengang gældende reduktionssatser dækkede omkostningerne for monoproducenterne. Prisfaldet på 80-100 DM/t, der derefter indtrådte, og den samtidige forhøjelse af reduktionssatserne, der medførte en tilbagegang i udnyttelsesgraden, medførte ikke kun en ophævelse af monoproducenternes omkostningsforspring, men bragte også disse virksomheder i tabszonen. For disse virksomheder androg produktionsomkostningerne i andet kvartal 1982 ca. 600 DM/t, mens priserne i begyndelsen af dette kvartal lå på ca. 550 DM/t ab fabrik.

Også de integrerede stålværker, der kun fremstiller armeringsstål af malm, har måttet konstatere tab på dette område. Disse tab var endog større end monoproducenternes. Samtidig kunne de integrerede virksomheder imidlertid drage fordel af, at priserne for fladstål er steget kraftigt efter indførelsen af kvotasystemet. De er nu cirka 300 DM/t højere end ved indførelsen af kvotasystemet, mens den nævnte tilbagegang for armeringsstål på ny har trykket prisen ned på det niveau, der gjaldt før indførelsen af kvotasystemet. Samtidig blev reduktionssatserne for fladstål nedsat i det mindste indtil andet kvartal 1982.

For de integrerede virksomheder stod de tab, som de havde måttet konstatere for armeringsstål, over for stigende indkomster fra andre produkter, der udgør langt den største del af deres produktion. I det omfang, hvor de integrerede stålværker rådede over moderne anlæg, lykkedes det dem således endog at opnå fortjeneste. Integrerede virksomheder, der rådede over elektrostålværker til fremstilling af armeringsstål, drog endvidere fordel af de lave produktionsomkostninger ved denne fremstillingsproces.

Denne mulighed havde monoproducenterne ikke. Det kom også til en mærkbar pristilbagegang for det produkt, som disse virksomheder fremstillede i anden række, nemlig valstråd til armeringsstålmåtter.

Denne udvikling indebar fare for, at den proces, der skulle tilpasse udbudet efter en faldende efterspørgsel, blev forstyrret gennem pludselige strukturforandringer, der kunne medføre en række sociale ulemper.

Kommissionen stod i denne situation over for to muligheder. På den ene side kunne den undtage armeringsstål fuldstændigt fra kvotasystemet. Dette ville imidlertid kun have haft til følge, at de integrerede virksomheder i forhold til

monoproducenterne ville være blevet placeret i en ugunstig konkurrencesituation på markedet for armeringsstål. Dersom Kommissionen imidlertid lod armeringsstål forblive under kvotasystemet, var det nødvendigt at fastsætte reduktionssaterne for andet og tredje kvartal 1982 på et generelt meget højt niveau. En så stor forhøjelse af reduktionssatserne ville imidlertid have medført de ovenfor omtalte usædvanlige vanskeligheder for monoproducenterne. For at imødegå denne fare indførte Kommissionen ved beslutningerne nr. 533 og 1698/82 en ordning, der indebærer en forhøjelse af kvotaerne for monoproducenterne.

B — Formaliteten

1. *Kommissionen* er af den opfattelse, at sagerne må afvises. Kommissionen har dog ikke frakendt sagsøgerne enhver søgsmålsinteresse, men tværtimod medgivet, at de integrerede virksomheder, der fremstiller armeringsstål, herunder Thyssen AG og enkelte medlemmer af Walzstahl-Vereinigung, havde kunnet opnå lavere reduktionssatser, dersom monoproducenterne ikke havde opnået den omhandlede nedsættelse af reduktionssatserne.

Det forholder sig dog således, at alle fire søgsmål er rettet mod de generelle beslutninger nr. 533 og 1698/82.

Vedrørende Walzstahl-Vereinigung's søgsmål har Kommissionen anført, at disse alene er støttet på EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, der tillægger virksomhedsorganisationer en søgsmålskompetence imod generelle beslutninger, der efter deres opfattelse indebærer magtfordrejning i forhold til dem. Andre påstande — inkompetence, tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, overtrædelse af traktaten eller enhver retsregel vedrørende dennes gennemførelse — skal afvises og må derfor lades ude af betragtning. Endvidere har Kommissionen henvist til, at sagsøgeren, der har i alt femogtyve virksomheder som medlemmer, omfatter tretten virksomheder, der omfattes af kvotasystemet. Af disse tretten virksomheder fremstiller kun seks tillige armeringsstål. Produktionsandelen af armeringsstål i forhold til den samlede produktion fra alle tretten virksomheder andrager kun 3 %. Endvidere findes der i Tyskland enkelte virksomheder, der fremstiller armeringsstål, men som dog ikke er medlem af Walzstahl-Vereinigung. Deres andel af den tyske produktion af armeringsstål andrager ca. 40 %. Således er virkningerne af de anfægtede beslutninger for sagsøgerens medlemmers samlede produktion yderst ringe. Det er tvivlsomt, hvorvidt en så ringe interesse kan begrunde sagsøgerens søgsmålskompetence.

Med hensyn til søgsmålene fra Thyssen AG har Kommissionen henvist til, at sagsøgeren har påstået annullation af de til virksomheden rettede meddelelser vedrørende referenceproduktionerne og produktionskvotaerne for andet og tredje kvartal 1982 i det omfang, de angik reduktionssatserne for armeringsstål. Da disse satser hvilede på beslutningerne nr. 532 og 1679/82, må de påstande, der kun er rettet mod forordningerne nr. 533 og 1698/82, afvises. Selv om de sidstnævnte beslutninger ikke skulle være tilstrækkelig begrundet eller have tilstrækkeligt retsgrundlag, følger heraf på ingen måde, at de ved beslutningerne nr. 532 og 1697/82 fastsatte reduktionssatser automatisk skulle sænkes. Tværtimod ligger det inden for Kommissionens skøn at fastholde reduktionssatserne.

2. *Walzstahl-Vereinigung* mener, at foreningens interesse i kvotaordningen for armeringsstål er indlysende. Det er herved afgørende, at sagsøgerens medlemskreds' andel af den samlede tyske produktion af armeringsstål næsten andrager to tredjedele.

Sagsøgeren går selv ud fra, at en generel beslutning kun kan anfægtes gennem en påstand om magtfordrejning og er af den opfattelse, at påstanden herom er begrundet i de anførte synspunkter.

3. Efter *Thyssen AG*'s opfattelse kan de af selskabet anlagte sager utvivlsomt realitetsbehandles; beslutningerne nr. 532 og 533/82 (og nr. 1697 og 1698/82) udgjorde en samlet ordning, fordi man kun ved en samlet gennemgang af disse foranstaltinger kunne få indblik i de faktiske virkninger af de reduktionssatser, der var fastsat for armeringsstålmarkedet. Derfor må den uløselige sammenhæng mellem beslutningerne nr. 532 og 533/82 (og nr. 1697 og 1698/82) medføre, at beslutningerne nr. 532 og 1697/82 bliver restsstridige, dersom det fastslås, at beslutningerne nr. 533 og 1698/82 er retsstridige.

C — Realiteten

Walzstahl-Vereinigung har nedlagt påstand om, at beslutningerne nr. 533 og 1698/82 annulleres, fordi Kommissionen ved gennemførelsen af disse beslutninger har begået magtfordrejning under udøvelsen af det skøn, der er tillagt den ved EKSF-traktatens artikel 58.

Thyssen AG har anfægtet de til virksomheden rettede meddelser vedrørende referenceproduktionen for andet og tredje kvartal 1982 som retsstridige. Som begrundelse har man især gjort gældende, at anvendelsen af de af sagsøgte fastsatte reduktionssatser indebærer en overtrædelse af forbudet mod forskelsbehandling og udgør en åbenbar tilsidesættelse af EKSF-traktaten samt indebærer magtfordrejning.

Kommissionen har nedlagt påstand om frifindeles i det omfang, hvor der ikke sker afvisning.

Parternes argumentation kan i det væsentlige sammenfattes på følgende måde.

a) Indgrebet i konkurrencen

1. *Sagsøgerne* har på grundlag af Domstolens retspraksis (dom af 28. 10. 1981 i de forenede sager 275/80 og 24/81, Krupp mod Kommissionen, Sml. 1981, s. 2489, dom af 18. 3. 1984 i de forenede sager 154/78 m.fl., Valsabbia m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1980, s. 907, dom af 3. 9. 1982 i sag 14/81, Alpha Steel mod Kommissionen, Sml. 1982, s. 749, og dom af 16. 2. 1982 i de forenede sager 39, 43, 85 og 88/81, Halivourgiki m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1982, s. 593) udledt, at EKSF-traktatens artikel 58 skal anvendes konkurrenceneutralt og uden, at enkelte grupper af virksomheder får en fortrinsstilling. Begunstigelsen af monoproducenterne ved beslutningerne nr. 533 og 1698/82 udgør imidlertid et alvorligt indgreb i markedsmekanismen; på denne måde forstyrres en normale markedsligevægt, der virker på den måde, at markedsrisikoen forhøjes for virksomheder, der — som monoproducenterne — ved at begrænse sig til et enkelt produkt kun har påtaget sig en ringe investeringsrisiko.

1.1. Det er for så vidt ikke afgørende, hvorvidt sagsøgte subjektivt har haft til hensigt at fordreje konkurrencen.

I øvrigt er indgrebet i de integrerede virksomheders stilling på markedet for

armeringsstål meget mærkbart, idet den ringere konkurrencestilling, der herved opstår for disse virksomheder, udgør fulde 5 procentpoint i forhold til monoproducenterne.

1.2. Efter sagsøgernes opfattelse ændres markedsandelene på markedet for armeringsstål gennem den generelle begunstigelse af monoproducenterne permanent til deres fordel i modstrid med normale konkurrenceregler; på grund af størrelsen af denne gruppe producenter medfører dette en forandring af strukturen på markedet for armeringsstål som helhed. Efter Domstolens retspraksis vedrørende EKSF-traktatens artikel 58 er det åbenbart, at en sådan foranstaltning ikke omfattes af den skønsbeføjelse, som sagsøgte råder over ved udformningen af kvotasystemet i medfør af EKSF-traktatens artikel 58.

1.3. Følgelig er indgrebet i det almindelige kvotasystem for stålproduktionen med det formål at begunstige monostrukturerede virksomheder, der fremstiller armeringsstål, uforeneligt med principperne i EKSF-traktatens artikel 58 og udgør magtfordrejning.

2. *Kommissionen* har bestridt sagsøgernes opfattelse, hvorefter et kvotasystem med hjemmel i EKSF-traktatens artikel 58 skal være konkurrenceneutralt. Denne opfattelse beror på en misforståelse af EKSF-traktatens artikel 58 og de hensyn, som Domstolen har lagt til grund i de domme, som sagsøgerne har anført til støtte for deres fortolkning af denne bestemmelse. Et system med produktionskvotaer er pr. definition ikke konkurrenceneutralt. Det sætter et parameter i virksomhedernes økonomiske disposionsfrihed ud af kraft, der har væsentlig betydning for konkurrencen mellem dem, nemlig den autonome fastsættelse af produktionsmængden. Artikel 58 bemyndiger altså Kommissionen til at gribe ind i konkurrencen mellem virksomhederne og opstiller alene et krav om, at dette indgreb skal ske på et rimeligt grundlag; dette krav har Kommissionen opfyldt.

2.1. Kommissionen har anført, at beslutningerne nr. 533 og 1698/82 kun er blevet indført for at afværge midlertidige usædvanlige vanskeligheder for monoproducenterne. Man forfølger altså ikke med beslutningerne strukturelle, men kun konjunkturelle formål. Kommissionen har på ingen måde forsøgt at formindske en markedsrisiko, som monoproducenterne bevidst har påtaget sig; tværtimod var det formålet med de anfægtede foranstaltninger, at de skulle løse et problem, der var opstået som følge af kvotasystemet.

I øvrigt er de faktiske virkninger, som de integrerede virksomheder har kritiseret, næppe mærkbare. Dersom der fandtes en ensartet reduktionssats for alle producenter af armeringsstål, måtte den efter Kommissionens opfattelse fastsættes til hhv. 35 og 44 % for andet og tredje kvartal. Reduktionssatsen for de integrerede virksomheder afviger kun 3 % og for monoproducenterne kun 2 % fra disse størrelser.

2.2. Efter Kommissionens opfattelse kan man derfor ikke på grundlag af sagsøgernes opfattelse nå til den slutning, at beslutningerne nr. 533 og 1698/82 hviler på magtfordrejning.

b) Bemyndigelsesgrundlaget

1. Efter *sagsøgernes* opfattelse kan de anfægtede beslutninger hverken støttes på EKSF-traktatens artikel 58 eller på artikel 14 eller artikel 16 i beslutning nr. 1831/81 (eller på artikel 14 og 18 i beslutning nr. 1696/82).

1.1. Det valg af afgrænsningskriterier, som Kommissionen i det konkrete tilfælde har truffet, medfører foruden privilegeringen af en bestemt virksomhedsstruktur tillige en privilegering af en bestemt region inden for Fællesskabet. Afgrænsningen sker nemlig netop således, at mere end 85 % af den begunstigede produktion tilfalder italienske producenter af armeringsstål og yderligere således, at næsten samtlige producenter i »Bresciani«-området nyder godt af denne privilegering. Efter Domstolens retspraksis påhviler det Kommissionen at godtgøre, at sådanne struktur- og regionalpolitiske begrundelser er legitime målsætninger ifølge EKSF-traktatens artikel 58, hvilket bestrides af sagsøgerne.

1.2. Når Kommissionen ikke overholder den i EKSF-traktatens artikel 58 fastsatte fremgangsmåde, især når den ikke indhenter udtalelse fra Det rådgivende Udvalg og Rådets samtykke, kan den kun gribe ind i det fællesskabsretlige system med produktionskvotaer for stål, såfremt dette udtrykkeligt er hjemlet i de grundlæggende beslutninger nr. 1831/81 og 1696/82. Som bemyndigelsesgrundlag kan herved kun artiklerne 14 og 16 i beslutning nr. 1831/81 og artiklerne 14 og 18 i beslutning nr. 1696/82 komme i betragtning. Betingelserne for disse undtagelsesordninger, der ifølge Domstolens retspraksis skal fortolkes snævert, er imidlertid ikke opfyldt.

1.3. Det er indlysende, at artikel 14 i beslutningerne nr. 1831/81 og 1696/82 ikke kan tjene som grundlag for den anfægtede beslutning. Denne bestemmelse er ifølge sin struktur en billighedsklausul, der gør det muligt for enkelte virksomheder under bestemte betingelser at opnå en rimelig tilpasning af deres kvota for en produktgruppe på grundlag af en ansøgning herom for de pågældende produktgrupper, hvor nedsættelsen af produktionskvotaen påviseligt medfører usædvanlige vanskeligheder for denne virksomhed. Imidlertid kan man ikke forestille sig, at hver enkelt af de virksomheder, der er blevet privilegeret gennem kvotalettelsen ifølge beslutningerne nr. 533 og 1698/82, befinder sig i en betragtelig vanskeligere økonomisk og finansiel situation end en hvilken som helst af de ikke begunstigede virksomheder. Selv om samtlige begunstigede monoproducenter måtte have usædvanlige vanskeligheder, lader det sig ikke fastslå, hvorvidt disse vanskeligheder skyldes kvotasystemet. Begrebet usædvanlige vanskeligheder betinger nødvendigvis en gennemgang af den økonomiske situation for hver enkelt virksomhed; imidlertid står det fast, at sagsøgte ikke har undersøgt markedsudviklingens konkrete virkninger for de enkelte begunstigede virksomheder.

1.4. Udviklingen i reduktionssatserne for armeringsstål i andet, tredje og fjerde kvartal 1982 og de slutninger, som sagsøgte i forhold til monoproducenterne har draget heraf, beviser, at sagsøgtes opfattelse af, at der foreligger en eksistenstrussel for monoproducenterne, er selvmodsigende.

I andet kvartal 1982, da den »generelle« reduktionssats var 38 %, ville en ensartet nedsættelsessats for alle producenter af armeringsstål have andraget 35 %. Med det argument, at den byrde, som en reduktionssats på 35 % udgjorde, var en eksistenstrussel for samtlige monoproducenter, blev der fastlagt en særlig reduktionssats på 33 % for disse. Dermed har sagsøgte i tilstrækkelig grad forebygget faren for samtlige monoproducenters ruin.

I tredje kvartal 1982, dvs. da udviklingen på markedet for armeringsstål tenderede tydeligt dårligere, hvorfor den økonomiske situation for producenter af armeringsstål generelt snarere var dårligere end i andet kvartal, androg den »generelle« reduktionssats 47 %, mens den særlige reduktionssats, der skulle anvendes på monoproducenter, androg 42 %. Denne særlige reduktionssats blev indført med den begrundelse, at den byrde for monoproducenterne, som den ensartede reduktionssats på 44 % udgjorde, og som »egentligt var den rigtige«, var en eksistenstruende ulempe, der kunne overvindes gennem en kvotaforbedring på 2 procentpoint.

Herved fremstår der imidlertid på grundlag af synspunktet »eksistenstrussel« eller »usædvanlige økonomiske vanskeligheder« en situation, som sagsøgte næppe kan forklare logisk, hvorefter en reduktionssats på 35 % allerede var eksistenstruende i andet kvartal 1982, mens den betragteligt højere reduktionssats på 42 % var tilstrækkelig til at afvende eksistenstruslen trods forværringen i den almindelige situation på markedet for armeringsstål i tredje kvartal.

Endnu mere paradoksal bliver sagsøgtes argumentation, når man inddrager fjerde kvartal 1982 i betragtningen: trods reduktionssatser, der forblev uændret, blev nemlig kvotaforbedringen, der var fastsat ensartet og under ét, ophævet for monoproducenterne, fordi de formodede forskelle i merbelastningen i forhold til de integrerede virksomheder var blevet ringere. Spørgsmålet om, hvorvidt udviklingen på markedet for armeringsstål virker stærkere for én producentgruppe end for en anden har imidlertid intet at gøre med, hvorvidt og i hvilket omfang der for den mest belastede gruppe opstod usædvanlige vanskeligheder.

1.5. Sagsøgerene har videre anført, at sagsøgte på den ene side alene støtter beslutningerne nr. 533 og 1698/82 på artikel 16, stk. 1, i beslutning nr. 1831/81 og på artikel 18, stk. 1, i beslutning nr. 1696/82, medens man på den anden side alene henholder sig til denne artikel, fordi der skulle foreligge »usædvanlige vanskeligheder«, jfr. artikel 14 i beslutningerne. Betingelserne i artikel 14 er imidlertid i nærværende tilfælde kun opfyldt for en lille del af de begunstigede monoproducenters vedkommende. Herved henholder sagsøgte sig i virkeligheden til artiklerne 16 og 18 som bemyndigelsesgrundlag for at undgå at efterprøve, om betingelserne i artikel 14 er opfyldt. I det omfang, hvor sagsøgte herved henholder sig til synspunktet om forenkling af administrationen, er det tilstrækkeligt at henvise til, at målet med en sådan forenkling ganske vist kan begrunde, at der ved behandlingen af et fastslået og prøvet sagsforhold gives afkald på bestemte formaliteter. Synspunktet kan imidlertid ikke føre til at lade prøvelsen af sådanne betingelser — der er det egentlige grundlag for et myndighedsindgreb i henhold til fællesskabsretten — falde bort.

1.6. De betingelser, der muliggjorde en tilpasning af de almindelige kvotaer i henhold til artikel 16, stk. 1, i beslutning nr. 1831/81 og artikel 18, stk. 1, i beslutning nr. 1696/82, forelå ikke. Den overordenlig stærke tilbagegang i efterspørgslen på området for armeringsstål udgør ingen »dybtgående ændringer på jern- og stålmarkedet«. Det drejer sig alene om en gradvis forværring på et område, der allerede siden krisens begyndelse og længe inden fastsættelsen

af produktionskvotaer var særlig udsat og truet. Det drejer sig derfor heller ikke om »uforudsete vanskeligheder« på grund af anvendelsen af beslutningerne nr. 1831/81 og 1696/82, når de monostrukturerede virksomheder måtte betale en bestemt tribut, der hang sammen med selve deres monostruktur og var i overensstemmelse med de sædvanlige markedsmekanismer.

1.7. Efter sagsøgerens opfattelse giver artiklerne 16 og 18 på grund af deres beskaffenhed som undtagelsesbestemmelser ikke Kommissionen nogen adgang til grundlæggende at ændre det samlede system, der er skabt ved beslutningerne nr. 1831/81 og 1696/82, og derved bringe hovedformålene med de grundlæggende beslutninger i fare.

Dersom artiklerne 16 og 18, modsat sagsøgerens opfattelse, skal fortolkes således, at der forelå bemyndigelse til en væsentlig omformning af kvotasystemet, ville et sådant bemyndigelsesgrundlag være ugyldigt, fordi Rådets samtykke ikke foreligger, jfr. EKSF-traktatens artikel 58.

Walzstahl-Vereinigung mener derfor, at de anfægtede beslutninger af disse grunde er udslag af magtfordrejning.

1.8. Sagsøgerne konkluderer, at beslutningerne nr. 533 og 1698/82, hvor der er tale om undtagelsesordninger i forhold til principperne i EKSF-traktatens artikel 58, åbenbart mangler ethvert retsgrundlag, der kan lovliggøre begrundelse for sagsøgtes skønsudøvelse i forbindelse med de pågældende indgreb i kvotasystemet. Der mangler således det fornødne bemyndigelsesgrundlag for beslutningerne, hvorfor de på grund af magtfordrejning er ugyldige.

2. *Kommissionen* har anført, at man med beslutningerne nr. 533 og 1698/82 ikke forfulgte nogen regionalpolitiske eller strukturelle formål, selv om beslutningerne ganske vist overvejende fandt anvendelse på italienske virksomheder. Imidlertid angik de ligeledes tre franske, to tyske og en britisk virksomhed. Hvorledes anvendelsen fordeler sig på de enkelte medlemsstater, er i øvrigt uden betydning for vurderingen af beslutningernes lovlighed, idet beslutningerne som anvendelseskriterier hverken foreskrev tilhørsforhold til en medlemsstat eller til en bestemt region.

2.1. Den situation, som monoproducenterne stod over for på grund af udviklingen på markedet for armeringsstål og de særligt høje reduktionsstater i andet og tredje kvartal 1982, udgjorde en usædvanlig vanskelighed som omtalt i artikel 14 i beslutningerne nr. 1831/81 og 1696/82 for de virksomheder, der var omfattet af beslutningerne nr. 533 og 1698/82. Kommissionen har efterprøvet alle relevante synspunkter vedrørende forekomsten af sådanne usædvanlige vanskeligheder, herunder udviklingen på markedet for armeringsstål på den ene side og markedet for fladstål på den anden side samt omkostnings- og prissituationen og virksomhedsstrukturen.

2.2. Med de slutninger, som sagsøgerne har draget af udviklingen i reduktionssatserne for armeringsstål i andet, tredje og fjerde kvartal 1982, ser man bort fra, at ferieperioden falder i tredje kvartal. Følgelig er der i tredje kvartal grund til at anvende en højere reduktionssats end i andet kvartal. Desuden kan man ikke sammenligne situationen i fjerde kvartal 1982 med undtagelsessituationen i andet

og tredje kvartal. Indtil fjerde kvartal indtrådte der nemlig en vis forbedring i den finansielle situation, der dels kan føres tilbage til en let stigning i priserne for armeringsstål, dels til en let tilbagegang i skrotprisen.

2.3. For at imødegå den overhængende fare kunne Kommissionen imidlertid ikke henholde sig til artikel 14 i beslutningerne nr. 1831/81 eller 1696/82, idet denne bestemmelse kun kan påberåbes af de små monoproducenter. De mellemstore monoproducenter befandt sig imidlertid i den samme usædvanligt vanskelige situation.

2.4. Imidlertid har Kommissionen i artikel 16 i belutning nr. 1831/81 (artikel 18 i beslutning nr. 1696/82) en regel til sin rådighed, der bemyndiger den til gennem generelle beslutninger at træffe de nødvendige tilpasninger. Derfor indførte Kommissionen beslutningerne nr. 533 og 1698/82 med hjemmel i denne artikel, hvilket fremgår entydigt af betragtningerne til disse beslutninger.

2.5. Efter Kommissionens opfattelse giver de førnævnte artikler 16 og 18 Kommissionen et vidtgående skøn ved udformningen af de nødvendige foranstaltninger til overvindelse af de usædvanlige vanskeligheder. Kommissionen kan således gøre afhjælpningsforanstaltningerne afhængige af en ansøgning fra de pågældende virksomheder eller indføre en regel, hvis anvendelse ex officio løser vanskelighederne. I nærværende tilfælde er den anden løsning påbudt; de usædvanlige vanskeligheder, som monoproducenterne befandt sig i, forelå nemlig for hele gruppen af disse virksomheder. Det forhold, at samtlige virksomheder, hvis produktion for mere end 30 %'s vedkommende består af armeringsstål, befandt sig i usædvanlige vanskeligheder, skyldes, at armeringsstål i modsætning til andre stålprodukter (også dem, der omfattes af grupperne IV og VI) er et homogent produkt. I så fald følger det imidlertid af lighedsprincippet, at samtlige virksomheder i denne gruppe skal have fordel af den fastsatte afhjælpning, hvorfor en ansøgningsprocedure ville være overflødig.

I øvrigt tjener den ordning for usædvanlige vanskeligheder, der er fastsat i artikel 1 i beslutningerne nr. 533 og 1698/82, hensynet til administrativ forenkling. Selv om Kommissionen ville have gjort anvendelsen af denne bestemmelse afhængig af en ansøgning, måtte den have fastlagt betingelserne for anvendelsen af undtagelsesbestemmelsen i forvaltningsdirektiver. Det ville have ført til det samme resultat som det, der er indeholdt i den foreliggende normative ordning.

2.6. Efter Kommissionens opfattelse var betingelserne i de førnævnte artikler 16 og 18 opfyldt; den skildrede udvikling på markedet for armeringsstål medførte nemlig en dybtgående ændring af stålmarkedet, hvilket havde til følge, at anvendelsen af beslutningerne nr. 1831/81 og 1696/82 stødte på uforudsete vanskeligheder. Sagsøgernes fortolkning, hvorefter der ikke forelå nogen »dybtgående ændringer på stålmarkedet«, men kun en gradvis forværring, mens artikel 16 og 18 forudsætter en kvalitativ forværring, har ikke holdepunkt i ordlyden af disse bestemmelser. I øvrigt er det særdeles stærke prisfald for armeringsstål i første kvartal 1982 og den eksistenstrussel, der herved opstod for monoproducenterne, givetvis en kvalitativ forværring i forhold til den tidligere foreliggende situation. Heller ikke denne udvikling havde man kunnet

forudse. Kommissionen har herved anført, at det ved fortolkningen af artikel 16 i beslutning nr. 1831/81 ikke er afgørende, om denne situation kunne forudses ved udgangen af 1981. Bestemmelsen bemyndiger og forpligter tværtimod Kommissionen til at foretage de nødvendige tilpasninger af beslutning nr. 1831/81, dersom dennes anvendelse støder på vanskeligheder, der ikke kunne forudses ved vedtagelsen af beslutningen. Derimod er beslutning nr. 1698/82 ikke begrundet ved uforudselige vanskeligheder. I betragtningerne betones det blot, at der er indtrådt en dybtgående ændring på markedet for armeringsstål; efter artikel 18 i beslutning nr. 1696/82 er det tilstrækkeligt, at denne betingelse er opfyldt.

2.7. Kommissionen har endelig henvist til, at den efter EKSF-traktatens artikel 58 er forpligtet til at indføre de nødvendige regler, dvs. til at vedtage beslutningerne nr. 533 og 1698/82; disse beslutninger har ikke medført yderligere væsentlige ændringer af kvotasystemet, men har — hvilket også fremgår af deres karakter af snævre undtagelser — gjort det muligt at overvinde de usædvanlige vanskeligheder.

2.8. Beslutningerne nr. 533 og 1698/82 er altså blevet indført på grundlag af artikel 16 i beslutning nr. 1831/81 og artikel 18 i beslutning nr. 1696/82, og betingelserne for anvendelsen af disse bestemmelser er opfyldt. Det kan derfor ikke hævdes, at der mangler bemyndigelsesgrundlag, eller at der foreligger magtfordrejning.

c) Der påståede tilsidesættelse af grundlæggende formål bag EKSF-traktaten

1. Efter *sagsøgernes* opfattelse har Kommissionen tilsidesat de grundlæggende formål bag artikel 2, stk. 2, og 3, litra d) og g), i EKSF-traktaten derved, at Kommissionens beslutninger nr. 533 og 1698/82 udelukkende blev rettet til virksomheder, der producerede armeringsstål. Af disse bestemmelser kan man udlede den grundsætning, at en hvilken som helst adfærd fra virksomhedens side, der muliggør, at virksomheden følger markedsudviklingen og tilpasser produktionen efter efterspørgselsbehovene på stålmarkedet, er ønskværdig og positiv. Beslutningerne nr. 533 og 1698/82 strider mod dette princip. Disse beslutninger begunstigede nemlig de virksomheder, der trods den almindelige strukturkrise på markedet for armeringsstål, der har været kendt i årevis, ensidigt havde koncentreret sig om at producere størst mulige mængder af et enkelt produkt, for hvilket efterspørgslan på markedet var klart den ringeste.

Heri ligger der en åbenbar tilsidesættelse af EKSF-traktaten og magtfordrejning.

2. *Kommissionen* har heroverfor anført, at man ikke — især i krisesituationer — kan forlange, at samtlige formål bag traktaten samtidigt forfølges.

Kommissionen finder derfor sagsøgernes klagepunkt ubegrundet, idet de anfægtede beslutninger ikke forfølger strukturelle formål.

Kvotasystemet tjener ubestrideligt væsentlige traktatmål, idet det medfører en tilpasning af produktionen til efterspørgslen og letter virksomhederne de nødvendige omstruktureringsforanstaltninger. Beslutningerne nr. 533 og 1698/82 er en del af dette kvotasystem; de har forhindret overdrevne virkninger af dette system for bestemte, gennem objektive kriterier definerede virksomheder. Dersom Kommissionen havde

forholdt sig passiv, havde den kunnet udsætte sig for at blive bebrejdet, at den havde tilsidesat virksomhedernes grundrettigheder.

d) Den påståede tilsidesættelse af forbudet mod forskelsbehandling

1. *Sagsøgerne* har anført, at der også foreligger magtfordrejning, fordi Kommissionen ensidigt giver de små og mellemstore stålværker en fortrinsstilling og giver de integrerede virksomheder en ringere stilling på grundlag af afgrænsningskriterier, der ikke sagligt kan begrunde en sådan forskelsbehandling.

1.1. Kommissionen har således kort og godt anført, at samtlige de virksomheder, der ikke er blevet begunstiget, kunne drage fordel af den bedre markedssituation for deres øvrige produkter, således at de befandt sig i en bedre økonomisk og finansiel situation. Denne antagelse er forkert. For det første er det ikke rimeligt at tvinge virksomheder til at dække vigtige tab på et bestemt produktionsområde, der isoleret betragtet ikke længere er levedygtigt, med overskud fra andre virksomhedsområder. I så fald måtte en stærkt opdelt virksomhed også inddrage fortjenester fra områder, der er stålproduktionen uvedkommende, i en subventionering af området for armeringsstål, der driftsøkonomisk ville være meningsløs. Endvidere forekommer kompensationsargumentet på forhånd ikke at holde stik i de tilfælde, hvor en virksomhed selv med stålprodukter fra andre produktgrupper stadig befinder sig i tabszonen trods stigende indtægter.

1.2. Desuden har Kommissionen set bort fra formålet bag EKSF-traktatens artikel 58, stk. 2, nemlig beskyttelsen af arbejdspladserne. Det ses nemlig ikke, hvorfor arbejdspladser i de integrerede virksomheder skulle være bragt mindre i fare end arbejdspladserne i de monostrukturerede virksomheder.

1.3. Blandt de begunstigede virksomheder gives der utvivlsomt mange, hvis økonomiske situation er bedre eller i det mindste ikke dårligere end situationen for de virksomheder, der ikke har kunnet komme ind under de pågældende bestemmelser. I øvrigt synes det at være fuldstændig udelukket, at alle små og mellemstore monostrukturerede producenter af armeringsstål uden undtagelse og i samme omfang er berørt af de kvotaer, der er fastsat for dette produkt, på en sådan måde, at en tilpasning er »påkrævet«.

2. *Thyssen AG* har tilføjet, at med hensyn til produktionen af armeringsstål må virksomheden anses som »monoproducent« i lige så høj grad som de virksomheder, der er blevet begunstiget af sagsøgte. Under høje investeringsudgifter har virksomheden opført et elektrostålværk i Oberhausen, der udelukkende er indrettet på produktion af armeringsstål, handelsstål og valstråd. Den risikoudligning, der ifølge sagsøgte skulle inden for en integreret virksomhed, holder altså ikke stik i sagsøgerens tilfælde, idet en produktion af andre produkter, især af fladstålprodukter, af tekniske grunde ikke er mulig på monostrukturerede anlæg. Dersom den saglige grund for Kommissionens indgreb i konkurrencen lå i den omstændighed, at monoproducenter var blevet ringere stillet, måtte i hvert fald virksomheder som sagsøgerens ligeledes begunstiges.

2.1. Ifølge Domstolens praksis (dom af 7. 7. 1982 i sag 119/81, Klöckner-Werke mod Kommissionen, Sml. 1982, s. 2627) kan der i øvrigt ved gennemførelsen af EKSF-traktatens artikel 58 ikke tages hensyn til enhver forskel i struktur eller i den økonomiske situation mellem de

enkelte stålproducenter ved fastsættelsen af reduktionssaterne. Afvigelser fra grundsætningen om ensartet kvotanedsættelse er således kun tilladelige i særdeles grelle undtagelsestilfælde for at undgå urimelige ulemper i konkrete tilfælde.

3. *Kommissionen* er af den opfattelse, at den har udøvet sit skøn uden forskelsbehandling. Ganske vist blev monostålværkerne behandlet ulige i forhold til de integrerede stålværker ved beslutningerne nr. 533 og 1698/82; denne forskelsbehandling er imidlertid ingen egentlig forskelsbehandling af den simple grund, at omstændighederne ikke var sammenlignelige. Mellem monostålværkerne og de integrerede stålværker bestod der betydelige faktiske forskelle, der lader sig sammenfatte i følgende punkter:

1. For monoproducenternes vedkommende drejer det sig om små og mellemstore virksomheder; de integrerede stålværker er derimod store virksomheder.

2. Monostålværkerne fremstillede som regel for mere end 90 %'s vedkommende produkter i grupperne IV, V og VI; for de integrerede stålværkers vedkommende udgjorde disse produkter i reglen kun cirka 20 % af produktionen.

3. Den krisebetingede fastsættelse af særlig høje reduktionssatser for armeringsstål i andet og tredje kvartal 1982 bortmanede for monostålværkerne faren for ruin; derimod var det for de integrerede stålværker muligt gennem prisstigningen inden for fladstålsektoren at udligne de belastninger, der opstod på grund af de høje reduktionssatser for armeringsstål.

3.1. Dette sidste synspunkt, nemlig kompensationsmuligheden, er afgørende. Denne mulighed beskytter de integrerede virksomheder mod ruin, mens manglen på en sådan udligningsmulighed for monostålværkernes vedkommende indebar faren for ruin. Disse to aldeles forskellige situationer havde også aldeles forskelige virkninger for sikringen af arbejdspladserne inden for stålindustrien. Ganske vist kunne også de integrerede virksomheder blive tvunget til for en tid at nedlægge arbejdspladser; for monostålværkernes vedkommende bestod der derimod en fare for en endelig nedlæggelse af arbejdspladser.

3.2. Imod sagsøgernes anbringende, hvorefter ikke alle virksomheder, der var omfattet af beslutningerne nr. 533 og 1698/82, stod over for de samme finansielle vanskeligheder, har Kommissionen anført, at den efter nøjagtige pris- og omkostningssammenligninger på grundlag af en analyse af situationen på markedet for armeringsstål er kommet til det resultat, at alle virksomheder, der opfyldte betingelserne i artikel 1 i beslutningerne nr. 533 og 1698/82, befandt sig i den samme økonomiske situation.

3.3. Hvad angår Thyssen AG har Kommissionen fastholdt, at det er med rette, at den har henregnet denne virksomhed til de integrerede virksomheder. Ganske vist råder denne sagsøger over et produktionsanlæg, hvor armeringsstål ligeledes fremstilles i elektroovne; dette præger imidlertid ikke denne virksomheds struktur, således som det er tilfældet for monoproducenternes vedkommende. Thyssen AG producerer i det væsentlige fladstålsprodukter. Afgørende er ikke et produktionsanlægs struktur, men derimod hele virksomhedens struktur, hvor produktionen af armeringsstål alene udgør en andel på ca. 1 % af den samlede produktion.

3.4. Efter Kommissionens opfattelse er forskellene mellem monoproducenterne og de integrerede virksomheder så afgørende, at lighedsgrundsætningen begrunder, ja endog påbyder, at der træffes differentierede foranstaltninger.

e) Anbringendet om, at Kommissionen har benyttet retsstridige midler for at nå sit mål

1. *Sagsøgerne* har gjort gældende, at et yderligere aspekt af magtfordrejningen fremgår af det forhold, at sagsøgte har forfulgt sit mål, nemlig en forbedring af den økonomiske situation for monoproducenterne, med midler, der er retsstridige, fordi de er vilkårlige, ikke sagligt begrundede, uforholdsmæssige og uegnede.

1.1. Der mangler således enhver saglig berettigelse og begrundelse for det valg af konkrete kriterier, der blev bragt i anvendelse for at afgrænse gruppen af begunstigede virksomheder.

1.2. Kvotaforbedringen for monoproducenter er uforholdsmæssig, fordi denne forbedring kun muliggør en produktionsforhøjelse på højst 2 procentpoint for monoproducenterne i forhold til den ligelige kvotareduktion, der gjaldt for alle producenter af armeringsstål, mens der indtrådte en forskydning i markedsandele på 5 procentpoint på markedet for armeringsstål i forhold til de integrerede virksomheder.

1.3. De anfægtede beslutninger er endelig uegnede til at opnå det angivne mål — at bevare monoproducenterne mod ruin — idet disse virksomheder på grund af prissituationen på markedet for armeringsstål var tvunget vil at sælge deres produkter under kostprisen.

2. Ifølge *Kommissionens* opfattelse angav betragtningerne til beslutningerne nr. 533 og 1698/82 alle væsentlige faktisk omstændigheder, der begrundede særbehandlingen af de omfattede virksomheder. Kriterierne for anvendelsen af de to beslutninger var således hverken vilkårlige eller utilstrækkeligt begrundet.

2.1. Vedrørende sagsøgernes anbringende om, at de nævnte beslutninger indebar en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, har Kommissionen anført, at sagsøgerne er gået ud fra, at beslutningerne har medført en forskydning af markedsandelene på 5 %. Denne antagelse er af to grunde forkert:

For det første fremgår der for de monostrukturede virksomheder kun en reduktionssats, der er nedsat med 5 %, i forhold til den forhøjede reduktionsssats for de øvrige virksomheder.

For det andet har sagsøgerne fejlagtigt inddraget de virksomheder i deres beregning af forskydningen af markedsandele, der ganske vist opfyldte betingelserne i artikel 1 i beslutningerne nr. 533 og 1698/82, men som blandt andet artikel 14 i beslutningerne nr. 1831/81 hhv. 1696/82 var blevet anvendt på. Korrigerer man beregningen i overensstemmelse hermed, fremgår der alene en forskyndning i markedsandelene på 1,5 %. Man kan derfor ikke tale om en uforholdsmæssig belastning af de integrerede virksomheder.

2.2. Kommissionen har endelig anført, at skønt fravigelsen af den reduktionssats, der ville være kommet til anvendelse ved indførelsen af en ensartet reduktionssats, kun androg 2 % for monoproducenterne, var dette imidlertid en hjælp til dem, fordi muligheden for at producere større mængder sænker de faste omkostningers andel af stykomkostningerne.

V — Spørgsmål til Kommissionen

Domstolen har anmodet Kommissionen om at fremlægge det sammenligningsmateriale vedrørende omkostninger og priser for de forskellige grupper af producenter af armeringsstål og undersøgelserne vedrørende situationen på markedet for armeringsstål og de finansielle forhold for disse producentgrupper, på grundlag af hvilket Kommissionen er kommet til det resultat, at samtlige virksomheder, der opfylder kriterierne i beslutningerne nr. 533/82/EKSF og 1698/82/EKSF, befandt sig i den samme usædvanlige og vanskelige økonomiske situation med hensyn til de væsentlige punkter i ordningen med indførelse af nedsatte reduktionssatser.

Kommissionen har givet følgende svar:

»*A. Situationen på markedet for armeringsstål*

Efterspørgslen efter armeringstål gik tydeligt tilbage i andet kvartal 1982 i sammenligning med de to forudgående kvartaler. Takten i tilbagegangen (24 % i fjerde kvartal 1981, 26 % i første kvartal 1982 og 38 % i andet kvartal 1982 samt 47 % i tredje kvartal 1982) viser tydeligt den mængdemæssige forværring, der var indtrådt. Denne drastiske tilbagegang i efterspørgslen efter armeringsstål kan forklares ved den dengang indtrådte konjunkturbestemte tilbagegang inden for byggesektoren og ved, at forhandlere og forbrugere nedbragte de uforholdsmæssigt store lagre. Hertil kom en ligeledes tydeligere tilbagegang i eksportefterspørgslen.

Efter en forbigående stigning i slutningen af 1981/begyndelsen af 1982 skete der en kraftig tilbagegang i priserne på armeringsstål, der omtrentligt beløb sig til fra over 600 DM til 550 DM i begyndelsen af andet kvartal 1982. Prisdannelsen på markedet for armeringsstål afhænger ikke kun af producenterne, men også af handelen, der afsætter omkring 80 % af armeringsstålet. Gennem opbygning af lagrene i tider med stigende efterspørgsel og gennem nedbringelse af lagrene i tider med tilbagegang i efterspørgslen forstærker handelen de konjunkturbestemte svingninger i priserne på armeringsstål.

I løbet af tredje kvartal 1982 ophørte tilbagegangen i priserne på armeringsstål, og det kom til en let stigning. Prisstigningen for armeringsstål tog tydeligt til i fjerde kvartal 1982 og er siden fortsat langsomt. Kommissionen har bidraget til denne udvikling gennem nedsættelsen af kvotaerne og den forbedring i markedsligevægten, der herved tilstræbtes.

B. Sammenligning af omkostningerne og priserne for de forskellige grupper af producenter af armeringsstål i andet og tredje kvartal 1982

Omkostningsanalysen sondrer på grundlag af følgende fremstillingsmetoder.

a) Genvalsning af skinner
b) Valsning af købte knipler
c) Elektrostålfremstilling ved hjælp strengstøbning
d) Elektrostålfremstiling på valselinjer for mellemprodukter
e) Produktion på grundlag af råjern (i integrerede virksomheder)

Omkostningerne for virksomheder, der genvalsede skinner, var i andet og tredje kvartal lavere end for alle andre grupper. De beløb sig i andet kvartal 1982 til ca. 560 DM.

Omkostninger for virksomheder, der valsede knipler, beløb sig til omkring 615 DM. Disse virksomheder køber knipler til udvalsning enten inden for Fælles-

skabet eller i tredjelande. Købet af knipler forklares derved, at disse virksomheder enten slet ikke fremstiller råstål eller fremstiller for lidt heraf.

Angående elektrostålværker med strengstøbningsanlæg, er omkostningsberegningen sket for moderne, relativt store virksomheder. Omkostningerne beløb sig i dette tilfælde til ca. 600 DM. Virksomheder, der ikke er så store og heller ikke så moderne, havde noget højere omkostninger.

Nogle få elektrostålværker har valselinjer til mellemprodukter. Ifølge det oplyste er disse imidlertid ikke blevet anvendt i andet og tredje kvartal 1982. Dersom der var blevet fremstillet mellemprodukter på disse, ville omkostningerne for armeringsstål skønsmæssigt have andraget cirka 670 DM.

I de integrerede virksomheder, hvor armeringsstål fremstilles på grundlag af råjern, lå omkostningerne på over 700 DM.

Gennemsnitsprisen for armeringsstål beløb sig i det pågældende tidsrum til ca. 550 DM ab fabrik. Gennemsnitsprisen for producenter, der udvalser skinner, andrager ca. 500 DM. Disse virksomheder afgiver ikke nogen kvalitetsgaranti på det armeringstål, som de fremstiller, og opnår derfor lavere priser end de øvrige virksomheder.

Kun monoproducenter, der overvejende betjener sig af de under b) og c) nævnte fremgangsmåder, var omfattet af nedsættelsen på 5 procentpoint i reduktionssatserne. Monoproducenter, der udvalser skinner, har fået tildelt de tilpasninger, der er fastsat i artikel 14. Denne sidste gruppe af virksomheder falder inden for den kategori af virksomheder, hvis referenceproduktion ligger und 100 000 tons.

C. De forskellige gruppers finansielle forhold

Den finansielle situation for monoproducenterne, dvs. for virksomheder, der anvender de under a)-d) nævnte fremgangsmåder, kendetegnes ved, at de ikke råder over nævneværdige reserver. De fortjenester, der eventuelt opnås, tjener til den modernisering, der også skrider frem inden for produktionsområdet for armeringsstål. Tabene i andet og tredje kvartal 1982 udgjorde derfor en alvorlig trussel. Da omkostnings/prisforholdene også var utilfredstillende for de øvrige produkter (gruppe IV og VI), som disse virksomheder fremstiller, kunne tabene i forbindelse med armeringsstål ikke udlignes.

De integrerede virksomheder kunne i første halvår 1982 drage fordel af en kraftig stigning i priserne og en let mængdemæssig vækst i afsætningen af næsten samtlige fladstålprodukter. Denne prisstigning beløb sig til over 100 DM. Armeringsstål påvirker kun den finansielle situation for de integrerede virksomheder marginalt, da dette produkt kun har en andel af den samlede produktion på omkring 5 %.

I løbet af tredje kvartal begyndte prisen for armeringsstål at stige noget, medens skrotprisen, der er væsentligt medbestemmende for omkostningerne for monoproducenterne, var sunket en smule. Differencen mellem priser og omkostninger, der havde beløbet sig til omkring 50 DM eller mere, blev derfor noget mindre. Af denne grund indtrådte der en let forbedring i monoproducenternes finansielle situation. Kommissionen drog konsekvenserne heraf, idet den fra fjerde kvartal kun foretog nedsættelsen i reduktionssatsen på 5 procentpoint på grundlag af individuelle undersøgelser.«

VI — Mundtlig forhandling

Walzstahl-Vereinigung og Thyssen AG, ved advokat J. Sedemund, bistået af P. Killing, og Kommissionen, ved R. Wägenbaur, som befuldmægtiget, bistået af E. Grabitz og H. Kutscher, den sidste som sagkyndig, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 28. september 1983.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 22. november 1983.

Præmisser

1 Ved stævninger, indgivet til Domstolens justitskontor den 30. april og den 23. august 1982, har Walzstahl-Vereinigung, Düsseldorf, i medfør af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, anlagt to sager med påstand om annullation af Kommissionens generelle beslutninger nr. 583/82 af 3. marts 1982 om tredje ændring af beslutning nr. 1831/81 om indførelse af en overvågningsordning og et nyt system for produktionskvotaer for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 65, s. 6) og af Kommissionens beslutning nr. 1698/82 af 30. juni 1982 om tilpasning af reduktionssatserne for gruppe V for tredje kvartal 1982, for så vidt angår visse virksomheder (EFT L 191, s. 43).

2 Ved stævninger, indgivet til Domstolens justitskontor den 11. maj og den 31. august 1982, har Thyssen Aktiengesellschaft (herefter benævnt Thyssen AG), Duisburg, i medfør af samme bestemmelse anlagt to sager med påstand om annullation af en række individuelle beslutninger fra Kommissionen, der blev rettet til virksomheden den 30. marts og den 20. juli 1982, vedrørende referenceproduktionerne og produktionskvotaerne for andet og tredje kvartal 1982, for så vidt angår reduktionssatserne for gruppe V. Disse to søgsmål hviler i det væsentlige på den påståede retsstridighed af de førnævnte generelle beslutninger nr. 533/82 og 1698/82.

3 Ved kendelse af 23. marts 1983 har Domstolen på grund af de fire sagers indbyrdes forbindelse besluttet at forene dem med henblik på den mundtlige forhandling og domsafsigelsen.

4 Inden gennemgangen af påstandene i henhold til disse stævninger skal der erindres om den sammenhæng, hvori de anfægtede generelle beslutninger er blevet udstedt:

5 Stillet over for en åbenbar krise på stålmarkedet indførte Kommissionen ved sin generelle beslutning nr. 2794/80 af 31. oktober 1980 (EFT L 291, s. 1) i medfør af EKSF-traktatens artikel 58 et system med kvartalsvise produktionskvotaer for Fællesskabets jern- og stålvirksomheder. Systemet indebærer, at der for hver produktgruppe, der er omfattet, anvendes en reduktionssats, der er ensartet for samtlige berørte virksomheder i forhold til deres faktiske produktion i en referenceperiode. Systemet indebærer endvidere, at der anvendes reduktionssatser på den del af produktionen, der kan leveres til det fælles marked. Beslutningen fastsatte imidlertid en række undtagelser fra systemet med ensartede reduktionssatser. Således forhøjedes referenceproduktionerne for de virksomheder, der befandt sig i bestemte situationer, især på grund af foranstaltninger, som de havde truffet i overensstemmelse med Fællesskabets stålpolitik. Endvidere var Kommissionen i medfør af beslutningens artikel 14 beføjet til at tilpasse betemmelserne efter ansøgning fra virksomheder, såfremt de produktions- og leveringsrestriktioner, der pålægges ved beslutningen, eller de dertil hørende gennemførelsesforanstaltninger, medførte usædvanlige vanskeligheder.

6 Da det system, der var indført ved beslutning nr. 2794/80, udløb den 30. juni 1981, udstedte Kommissionen den generelle beslutning nr. 1831/81 af 24. juni 1981 om indførelse af en overvågningsordning og et nyt system for produktionskvotaer for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 180, s. 1). Mens alle lette profiler (valstråd, armeringsstål og handelsstål) ved beslutning nr. 2794/80 var blevet henført til gruppe IV som omfattet af kvotasystemet, blev disse produkter ved beslutning nr. 1831/80 inddelt i tre grupper, nemlig gruppe IV (valstråd), gruppe V (armeringsstål) og gruppe VI (handelsstål), der ikke var omfattet af det nye kvotasystem, men blev underkastet et overvågningssystem. Nogle dage senere, nemlig den 3. juli 1981, inddrog Kommissionen imidlertid på ny armeringsstål og handelsstål under kvotasystemet ved sin generelle beslutning nr. 1832/81 (EFT L 184, s. 1).

7 I lighed med, hvad der var tilfældet efter beslutning nr. 2794/80, mildnedes det stive system med ensartede reduktionssatser ved beslutning nr. 1831/81, idet der var foreskrevet en forhøjelse af referenceproduktionerne for virksomheder, der befandt sig i bestemte situationer, ligesom Kommissionen ved beslutningens artikel 14 fik beføjelse til efter ansøgning fra en virksomhed at foretage tilpasninger, dersom kvotasystemet, på grund af størrelsen af de pålagte reduktionssatser for et kvartal, skaber usædvanlige vanskeligheder for

virksomheden. Med beslutning nr. 1832/81, hvorved armeringsstål og handelsstål på ny blev inddraget under kvotasystemet, blev imidlertid muligheden for at påberåbe sig nævnte artikel 14 for disse produkter samtidig begrænset til de tilfælde, hvor den samlede referenceproduktion for gruppe V og gruppe VI var på under 60 000 tons pr. år.

8 Derimod indeholdt artikel 16, stk. 1, i Kommissionens beslutning nr. 1831/81 en ny bemyndigelse. Det hedder her:.

»Dersom der sker dybtgående ændringer på jern- og stålmarkedet, eller dersom anvendelsen af denne beslutning støder på uforudsete vanskeligheder, foretager Kommissionen ved en generel beslutning de nødvendige tilpasninger.«

9 Ved den første af de anfægtede generelle beslutninger, nemlig beslutning nr. 533/82 af 3. marts 1982, fastsatte Kommissionen i medfør af artikel 16, stk. 1, i beslutning nr. 1831/81 en undtagelse fra de ensartede reduktionssatser for andet kvartal 1982 som fastsat ved den generelle beslutning nr. 532/82 af samme dag (EFT L 65, s. 5). Undtagelsesbestemmelsen har følgende ordlyd:

»For de producenter, hvis samlede produktion af de produkter ... [der er omfattet af kvotasystemet] ... ikke i 1981 har oversteget 700 000 tons, og hvis produktion af produkter i gruppe IV, V og VI udgør mindst 90 % af deres samlede produktion, nedsættes de i ... beslutning nr. 532/82/EKSF fastsatte reduktionssatser for gruppe V ved udarbejdelsen af produktionskvotaer og den del af produktionskvotaerne, som kan leveres til det fælles marked, for andet kvartal af 1982, med 5 procentpoint, dersom produktionen af produkter i gruppe V udgør mindst 30 % af den samlede produktion af produkter i gruppe IV, V og VI i 1981.«

10 I betragtningerne til beslutning nr. 533/82 begrundes undtagelsen på følgende måde:

»...

2. for så vidt angår armeringsstål, som hører til produkterne i gruppe V i det nye system for produktionskvotaer, har den ringe efterspørgsel, som er blevet yderligere forværret i løbet af de to sidste kvartaler på grund af den fortsatte konjunkturmæssige tilbagegang inden for byggesektoren, sammen med de store lagre gjort det nødvendigt at tillade meget høje

reduktionssatser. Dette fald i efterspørgslen har i løbet af de sidste uger afspejlet sig på markedet ved et prisfald, som i visse områder af Fællesskabet har bragt priserne klart under niveauet i Kommissionens retningslinjer; i et noget mindre omfang berører dette fald i efterspørgslen ligeledes produkter i gruppe IV (valstråd) og VI (handelsstål), som sælges til de samme sektorer, og som ofte produceres af de samme virksomheder;

3. i Fællesskabet findes således en række mindre og mellemstore virksomheder, som næsten udelukkende producerer produkter i gruppe IV, V og VI og i væsentlig omfang armeringsstål; de afviger klart dels fra virksomheder, som derudover producerer andre produktkategorier, og som derfor kan udnytte den bedre markedssituation for disse andre produkter, og dels fra virksomheder, som udelukkende producerer andre produktkategorier;

4. ved beslutning nr. 1831/81/EKSF erkendte Kommissionen, at systemet med kvotaer ville kunne skabe særlige vanskeligheder for visse virksomheder 'såvel på grund af deres anlægs ringe størrelse som på grund af ensidig afhængighed af et eller kun få produkter', og den indføjede derfor artikel 14 i ovennævnte beslutning for at kunne tilpasse referenceproduktionerne for disse virksomheder, dersom reduktionssatserne overskrider en vis tærskel.

   Da der er tale om meget store reduktionssatser for armeringsstål for andet kvartal af 1982, er det klart, at kvotasystemet vil skabe særlige vanskeligheder for de i punkt 3 nævnte virksomheder. Det er således nu nødvendigt at tildele disse virksomheder mindre snærende kvotaer;

5. i betragtning af det store antal af de i punkt 3 omhandlede virksomheder vil det være hensigtsmæssigt at fastsætte, at for disse virksomheders vedkommende finder en nedsættelse af produktionssatsen for fastsættelse af kvotaer sted ved en generel beslutning;

6. forværringen af konjunkturerne i byggesektoren og svækkelsen af efterspørgslen efter og prisen på armeringsstål udgør en dybtgående ændring på jern- og stålmarkedet, jfr. artikel 16, stk. 1, i beslutning nr. 1831/81/EKSF.«

11 Da det kvotasystem, der var indført ved beslutning nr. 1831/81, udløb, udstedte Kommissionen den generelle beslutning nr. 1696/82 af 30. juni 1982 om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvotaer for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT

L 191, s. 1). Denne beslutning, hvorved de tre grupper af lette profiler (valstråd, armeringsstål og handelsstål) blev omfattet af kvotasystemet, opretholdt undtagelserne fra systemet med de ensartede reduktionssatser og de betingelser, der gjaldt for Kommissionens beføjelse til at foretage tilpasning ifølge artikel 14; imidlertid blev et produktionsniveau, der hindrede meddelelse af undtagelse, forhøjet, fra 60 000 til 100 000 tons. Endelig indeholder artikel 18, stk. 1, i beslutning nr. 1696/82 en beføjelse, der har samme ordlyd som artikel 16, stk. 1, i beslutning nr. 1831/81.

12 I medfør af denne bemyndigelse udstedte Kommissionen samme dag som beslutning nr. 1696/82 den anden af de anfægtede generelle beslutninger, nemlig beslutning nr. 1698/82. Denne beslutning fastsætter en undtagelse fra de ensartede reduktionssatser for tredje kvartal 1982 som fastsat ved den generelle beslutning nr. 1697/82 af samme dato (EFT L 191, s. 42). Undtagelsen har samme ordlyd som den ovenfor citerede beslutning nr. 533/82. Imidlertid tilføjes det, at virksomheder, som for dette kvartal har opnået en tilpasning i henhold til artikel 14 i beslutning nr. 1696/82, ikke har krav på en nedsættelse af reduktionssatserne som fastsat ved beslutning nr. 1698/82. I betragtningerne til beslutningen understreges, at situationen for armeringsstål var blevet forværret, hvorfor det var nødvendigt at fastsætte højere reduktionssatser for tredie kvartal end for andet kvartal. Det hedder endvidere i betragtningerne:

»...

3. Allerede for andet kvartal af 1982 måtte Kommissionen erkende, at de høje reduktionssatser ville skabe særlige vanskeligheder for visse små og mellemstore virksomheder, som næsten udelukkende producerer produkter i gruppe IV, V og VI og i væsentligt omfang armeringsstål. Derfor nedsatte Kommissionen i sin beslutning nr. 533/82/EKSF af 3. marts 1982 reduktionssatserne for disse virksomheder med fem procentpoints, eftersom de pågældende virksomheder ikke alle opfyldte kriterierne for anvendelse af artikel 14 i beslutning nr. 1831/81/EKSF; som ændret ved beslutning nr. 1832/81/EKSF.

...

5. Den forværrede markedsituation for armeringsstål og det heraf følgende behov for særlig høje reduktionssatser for dette produkt har bevirket en gennemgribende ændring af dette marked og skabt vanskeligheder for anvendelsen af kvotasystemet, som ikke fuldt ud blev forudset i artikel 14 i beslutning nr. 1696/82/EKSF. I medfør af artikel 18, stk. 1, i denne beslutning bør der derfor for tredje kvartal af 1982 foretages en tilpasning af denne beslutning.«

13 For fjerde kvartal 1982, hvor reduktionssatsen for armeringsstål var den samme som for tredje kvartal, fastsatte Kommissionen ingen generel undtagelse for de virksomheder, der var omfattet af de to anfægtede beslutninger. Derimod ændrede den de grænser, der var fastsat ved artikel 14 i dens beslutning nr. 1696/82, for at kunne foretage tilpasninger for sådanne virksomheder efter ansøgnng og undersøgelse i hvert enkelt tilfælde.

14 Det er ubestridt, at bestemmelserne, der er fastsat ved beslutningerne nr. 533/82 og 1698/82, på grund af de i disse beslutninger indeholdte kriterier udelukkende var forbeholdt virksomheder, der herefter benævnes »monoproducenter«. Disse virksomheder fremstiller næsten udelukkende produkter, der henhører under grupperne IV, V og VI, almindeligvis på grundlag af skrot under anvendelse af en teknik, der ikke muliggør fremstilling af andre stålprodukter. De såkaldte »integrerede« virksomheder som Thyssen AG og de virksomheder, der er sammensluttet i Walzstahl-Vereinigung, kommer beslutningerne nr. 533/82 og 1698/82 ikke til gode. De integrerede virksomheder adskiller sig især fra monoproducenterne derved, at deres produktion omfatter et bredt udsnit af produkter, og at armeringsstål kun udgør en meget begrænset del af deres produktion. Almindeligvis anvender de en anden og mere bekostelig produktionsteknik end monoproducenterne. Imidlertid er der også nogle virksomheder, såsom Thyssen AG, der ved fremstillingen af armeringsstål anvender en lignende teknik, som monoproducenterne.

15 Sagsøgerne har især gjort gældende, at de anfægtede generelle beslutninger hverken har hjemmel i EKSF-traktatens artikel 58 eller i artiklerne 14 og 16 i beslutning nr. 1831/81 eller artiklerne 14 og 18 i beslutning nr. 1696/82. Ved at henvise til de påståede usædvanlige vanskeligheder for monoproducenterne, har Kommissionen misbrugt den bemyndigelse, de er indeholdt i artikel 16 i beslutning nr. 1831/81 og i artikel 18 i beslutning nr. 1696/82,

for — uden at gennemgå de enkelte tilfælde, således som det er foreskrevet ved artiklerne 14 i disse beslutninger — at kunne give en konkurrencefordel til en hel gruppe virksomheder, der dækker 70 % af Fællesskabets marked for armeringsstål, hvilket endda er sket, uden at man har hørt Det rådgivende Udvalg eller indhentet Rådets samtykke som foreskrevet i EKSF-traktatens artikel 58. Herved har Kommissionen ikke blot krænket princippet om konkurrenceneutralitet, som kvotasystemet hviler på, og forbudet mod forskelsbehandling, samt tilsidesat traktatens grundlæggende formål, men den har ligeledes gjort sig skyldig i magtfordrejning i forhold til sagsøgerne.

Formaliteten

16 Kommissionen har udtrykt tvivl om, hvorvidt søgsmålene, der alle støttes på EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, kan antages til realitetsbehandling. Ifølge denne bestemmelse kan de virksomheder eller organisationer, der er nævnt i artikel 48, anlægge sag om individuelle beslutninger, der angår dem, eller om generelle beslutninger, som de finder indebærer magtfordrejning i forhold til dem.

17 Hvad angår de sager, der er anlagt af Walzstahl-Vereinigung, og som er rettet mod de generelle beslutninger nr. 533/82 og 1698/82, har Kommissionen rejst tvivl om, hvorvidt den sagsøgende sammenslutning har nogen søgsmålsinteresse. Kommissionen har understreget, at kun seks virksomheder blandt de tretten medlemmer, der er omfattet af kvotasystemet, fremstiller armeringsstål, og at dette produkts andel af den samlede produktion for alle tretten virksomheder ikke overstiger 3 %. Endvidere fremstilles 40 % af produktionen af armeringsstål i Forbundsrepublikken Tyskland af virksomheder, der ikke er medlemmer af den sagsøgende sammenslutning. Kommissionen har på dette grundlag draget den slutning, at de anfægtede generelle beslutninger kun har haft minimale virkninger for Walzstahl-Vereinigung.

18 Det bemærkes, at ifølge Domstolens faste retspraksis, er det tilstrækkeligt til, at der foreligger søgsmålsinteresse, at sagsøgeren er en sammenslutning af virksomheder, der opfylder kravene i henhold til EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, og artikel 48, og at den påberåber sig magtfordrejning i forhold til en eller flere af de virksomheder, der er medlemmer af sammenslutningen, og

herunder på relevant måde angiver de grunde, hvoraf den påberåbte magtfordrejning efter dens mening udspringer. Kommissionen har ikke bestridt, at disse betingelser er opfyldt i nærværende sager. Derimod kan — som Kommissionen med rette har fremhævet — Walzstahl-Vereinigung's søgsmål kun medføre annullation af de to anfægtede beslutninger, dersom det rent faktisk godtgøres, at der foreligger en sådan magtfordrejning. Dette spørgsmål henhører imidlertid under realiteten.

19 Hvad angår de af Thyssen AG anlagte søgsmål, har Kommissionen fremhævet, at denne virksomhed har påstået annullation af de individuelle beslutninger vedrørende virksomhedens produktionskvotaer for andet og tredje kvartal 1982, for så vidt de angår reduktionssatserne for armeringsstål. Da disse satser hviler på beslutningerne nr. 532/82 og 1697/82, og da sagsøgerens anbringender i det væsentlige er rettet mod beslutningerne nr. 533/82 og 1698/82, må disse søgsmål i det mindste til dels afvises.

20 Som Domstolen har udtalt i dommen af 28. oktober 1981 (Krupp mod Kommissionen, 275/80 og 24/81, Sml., s. 2489), kan en sagsøger ganske vist under et annullationssøgsmål mod en individuel beslutning gøre gældende, at de bestemmelser i generelle beslutninger, som bringes i anvendelse ved den anfægtede beslutning, er ulovlige, men denne mulighed står kun åben for sagsøgeren, såfremt den individuelle beslutning er udstedt med hjemmel i de bestemmelser, som hævdes at være retsstridige. Man kan imidlertid ikke i nærværende tilfælde bestride, at der består meget snævre forbindelser mellem på den ene side beslutningerne om fastsættelse af reduktionssatserne, blandt andet for armeringsstål, og på den anden side beslutningerne om nedsættelse af disse satser for bestemte producenter af armeringsstål. Disse sidstnævnte beslutninger henviser udtrykkeligt til de førstnævnte, og de er blevet udstedt på de samme datoer som disse. Da formålet med reduktionssatserne endvidere er at genskabe ligevægten mellem produktionen og den forventede efterspørgsel, ville den almindelige reduktionssats for de pågældende produkter have været mindre, såfremt der ikke var blevet foretaget en nedsættelse af reduktionssatsen i forhold til de producenter, der repræsenterer 70 % af det pågældende marked. Det må derfor fastslås, at de individuelle beslutninger, som sagsøgeren har påstået annulleret, til dels hviler på de anfægtede generelle beslutninger.

21 Heraf følger, at de fire søgsmål kan realitetsbehandles.

Realiteten

22 Som anført ovenfor i præmis 15, har sagsøgerne blandt andet bebrejdet Kommissionen, at den har begået magtfordrejning i forhold til dem ved at tillægge samtlige monoproducenter en konkurrencefordel på markedet for armeringsstål uden at have foretaget en undersøgelse af den individuelle situation for hver af disse virksomheder som foreskrevet i artiklerne 14 i de da gældende grundbeslutninger, og uden at have ændret disse beslutninger i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat ved EKSF-traktatens artikel 58.

23 Kommissionen har heroverfor gjort gældende at den var nødsaget til at træffe de anfægtede generelle beslutninger. Kommissionen har henvist til den dramatiske tilbagegang i efterspørgslen efter armeringsstål, der har kunnet registreres siden sommeren 1981, på grund af den vedvarende tilbagegang i aktiviteten inden for byggesektoren. Denne markedsudvikling medførte et kraftigt prisfald for armeringsstål og gjorde det nødvendigt at anvende højere reduktionssatser for dette produkt, især i andet og tredje kvartal 1982.

24 Efter Kommissionens opfattelse har denne udvikling berørt producenterne af armeringsstål på ulige måde. I forhold til monoproducenterne har prisfaldet ikke blot haft til virkning, at den fordel, som de havde på omkostningsområdet, blev ophævet, men også at de måtte arbejde med tab. Tabene for de integrerede virksomheder i sektoren for armeringsstål var endog større end dem, der kunne registreres for monoproducenterne; den fordel, som de integrerede virksomheder i samme periode kunne drage af, at priserne for fladstål var steget efter indførelsen af kvotasystemet, blev imidlertid opretholdt. Desuden blev reduktionssatserne samtidig nedsat for disse sidstnævnte produkter, i det mindste indtil andet kvartal 1982. I modsætning til den situation, som monoproducenterne befandt sig i, skete de tab, som de integrerede virksomheder led i forbindelse med armeringsstål, derfor sideløbende med stigende indkomster fra andre endog vigtigere sektorer.

25 Efter Kommissionens opfattelse truede den ovenfor beskrevne udvikling monoproducenternes eksistens, idet disse nemlig befandt sig i en situation med usædvanlige vanskeligheder, jfr. artiklerne 14 i beslutningerne nr. 1831/81 og 1696/82. For at imødegå denne overhængende fare, kunne Kommissionen imidlertid ikke gøre brug af disse sidstnævnte artikler, fordi

de kun kunne påberåbes af de små monoproducenter, skønt de mellemstore monoproducenter befand sig i samme kritiske situation. Endvidere ville den undersøgelse af det individuelle tilfælde, der er foreskrevet ved de nævnte artikler, have været overflødig, fordi markedssituationen var ens for samtlige monoproducenter. Kommissionen rådede dog med artikel 16 i beslutning nr. 1831/81 og artikel 18 i beslutning nr. 1696/82 over et instrument, der bemyndigede den til at foretage de nødvendige tilpasninger ved generelle beslutninger. Bettingelserne for anvendelsen af disse sidstnævnte artikler var opfyldt, fordi der med udviklingen på markedet for armeringsstål rent faktisk var indtrådt en dybtgående ændring på jern- og stålmarkedet som omtalt i disse artikler.

26 Kommissionen har endelig anført, at da situationen som følge af en let prisstigning for armeringsstål og et et prisfald for skrot forbedrede sig noget hen mod fjerde kvartal 1982, vendte Kommissionen fra dette kvartal tilbage til ordningen med individuel undersøgelse som fastsat ved artiklerne 14.

27 Ved afgørelsen af dette tvistepunkt bemærkes, at Domstolen i dommen af 21. juni 1958 (Groupement des Hauts Fourneaux et Aciéries belges mod Den Høje Myndighed, 8/57, Sml. 1954-1964, s. 105) fandt, at Kommissionens beføjelser i henhold til EKSF-traktaten begrænses af de udtrykkelige bestemmelser, der er indeholdt i traktatens tredje afsnit, og at disse beføjelser især bliver brugt på en måde, der er i strid med deres legale formål, dersom Kommissionen udelukkende eller dog i det mindste overvejende anvender dem med det formål at omgå en fremgangsmåde, der særligt er fastsat ved traktaten for at imødegå de problemer, som Kommissionen skal løse.

28 Det fremgår herved af betragtning gerne til de anfægtede beslutninger og af Kommissionens forklaringer som sammenfattet ovenfor, at Kommissionen faktisk har forfulgt formålene bag artikel 14 i grundbeslutningerne, og at Kommissionen, idet den har henholdt sig til artiklerne 16 og 18 i disse beslutninger, ikke alene har omgået de begrænsninger, der er fastsat ved de nævnte artikler 14 i de to beslutninger, men ligeledes har søgt at undgå den individuelle undersøgelse, som disse bestemmelser foreskriver.

29 Eftersom det kvotasystem, der blev indført ved grundbeslutningerne nr. 2794/80, 1831/81 og 1696/82, hvilede på anvendelsen af ensartede reduktionssatser for samtlige virksomheder på samtlige produktgrupper, der var

omfattet af systemet — medmindre den pågældende virksomheds individuelle situation begrundede en afvigelse herfra — kunne Kommissionen kun træffe afgørelse om en generel forhøjelse af kvotaerne for en hel gruppe af virksomheder på grundlag af deres struktur, i henhold til den fremgangsmåde, der er foreskrevet ved traktatens artikel 58, dvs. efter at have hørt Det rådgivende Udvalg og opnået Rådets samtykke. Heraf følger, at Kommissionen ligeledes har omgået denne særlige fremgangsmåde, der er fastsat ved traktaten, idet den har støttet sig på grundbeslutningernes artikler 16 og 18.

30 Herefter må der gives sagsøgerne medhold i deres anbringende om, at de generelle beslutninger nr. 533/82 og 1698/82 indebar magtfordrejning i forhold til dem, uden at det er nødvendigt at undersøge, om de betragtninger, som Kommissionen har fremført, kan begrunde en differentiering af de reduktionssatser, der blev anvendt henholdsvis over for monoproducenterne og de integrerede virksomheder. Følgelig vil begge disse beslutninger være at annullere.

31 Da disse generelle beslutninger udgør en del af grundlaget for de individuelle beslutninger til Thyssen AG af 30. marts og 20. juli 1982 om virksomhedens referenceproduktioner og produktionskvotaer for andet og tredje kvartal 1982, vil disse beslutninger ligeledes være at annullere som påstået af denne sagsøger, for så vidt de angår reduktionssatserne for armeringsstål.

Sagens omkostninger

32 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger. Kommissionen har tabt sagen og pålægges derfor sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. Kommissionens beslutning nr. 533/82 af 3. marts 1982 om tredje ændring af beslutning nr. 1831/81 om indførelse af en overvågnings-

ordning og et nyt system for produktionskvotaer for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien samt Kommissionens beslutning nr. 1698/82 af 30. juni 1982 om tilpasning af reduktionssatserne for gruppe V for tredje kvartal 1982, for så vidt angår visse virksomheder, annulleres.

2. Kommissionens individuelle beslutninger af 30. marts og 20. juli 1982 rettet til Thyssen Aktiengesellschaft vedrørende referenceproduktioner og produktionskvotaer for denne virksomhed for andet og tredje kvartal 1982 annulleres, for så vidt de vedrører reduktionssatserne for gruppe V.

3. Kommissionen betaler sagens omkostninger.

	Mertens de Wilmars	Koopmans	Bahlmann
Galmot	Pescatore	Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Bosco	Due	Everling	Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. februar 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Ekspeditionssekretær

J. Mertens de Wilmars

Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT P. VERLOREN VAN THEMAAT FREMSAT DEN 22. NOVEMBER 1983 [1]

Høje Domstol.

1. Indledning

Sagsøgerne i de forenede sager 140 og 221/82 (Walzstahl-Vereinigung) og 146 og 226/82 (Thyssen AG) har i deres indlæg under den mundtlige forhandling først fastslået, at sagens egentlige genstand er Kommissionens generelle gennemførelsesbeslutninger nr. 533/82/EKSF og nr. 1698/82/EKSF. Ved disse

1 — Oversat fra nederlandsk.